

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně
Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X, narozený dne X
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Dařbujanem, advokátem
sídlem Jungmannova 351/2, 460 01 Liberec

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 11. 2020, č. j. X. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Žaloba

2. Žalobce předně namítal, že se správní orgán I. stupně, resp. žalovaná, dostatečně nezabývaly jeho osobními poměry a závažností spáchaného trestného činu. Odkazoval přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2020, č. j. 7 Azs 192/2019-28. Správní orgány měly hodnotit dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nesouhlasil zejména s tím, že není nutné posuzovat společenskou škodlivost trestného činu. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, citovaného žalovanou, vyplývá, že správní orgán má využít správní uvážení, pokud lze společenskou škodlivost hodnotit. Správní orgán měl tedy posoudit, zda se jednalo o natolik škodlivé jednání, aby bylo nutné přistoupit k rozhodnutí vedoucímu k nucenému opuštění území České republiky. Pokud by byla společenská škodlivost zcela v rukou soudu rozhodujícího v trestním řízení, jak naznačuje žalovaná, mohl soud sám rozhodnout o vyhoštění žalobce, což však neučinil.
3. Žalobce konstatoval, že byl odsouzen za ohrožení pod vlivem návykové látky. Dechovou zkouškou mu byly naměřeny hodnoty 0, 97, a 0, 91 g/kg alkoholu v dechu. Až kontrolou alkoholu z krve byla zjištěna hodnota 1, 06 g/kg. Žalobce byl na základě jedné hodnoty odsouzen trestním příkazem, proti němuž nijak neprotestoval, jelikož neměl obhájce. Neproběhlo tedy hlavní líčení a dokazování. Kdyby se však byl žalobce bránil, mohl být trestní příkaz zrušen a jednání žalobce mohlo být kvalifikováno jako přestupek. Za takové situace tedy měla být posuzována společenská škodlivost jednání žalobce.

4. Žalobce dále brojil proti poučení, které bylo součástí prvostupňového rozhodnutí. Z něj totiž vyplývalo, že by měl neprodleně opustit území České republiky. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalované, že není zjevné, jak ho mělo vadné poučení poškodit. Dle žalobce šlo o zásah do jeho práva na soudní a jinou ochranu podle Listiny základních práv a svobod, když mu bylo poskytnuto nesprávné poučení jak o právní moci, tak o legalitě jeho pobytu. Pokud správní orgány žalobce zmátly nesprávným poučením, nelze již hovořit o spravedlivém procesu. Až do rozhodnutí žalované žil žalobce v nejistotě, zda pobývá v České republice v souladu s právními předpisy. Na tom nic nemění ani fakt, že byl zastoupen zmocněncem z řad advokátů. Z vyřízení žalobcovy stížnosti je pak zřejmé, že si správní orgán I. stupně za správnost svého poučení stál. Žalobce tedy musel svou pozornost zaměřit na problematiku oprávněnosti svého pobytu a právní moci odvoláním napadeného rozhodnutí, což jej zatížilo časově i finančně, ale také strhlo jeho pozornost směrem, kterým jeho úvahy vůbec vést neměly. Žalobce proto požadoval, aby správní řízení proběhlo za dodržení všech jeho ústavních práv a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno znovu s řádným poučením.
5. Žalobce konečně namítal možný vznik závažné újmy v situaci, kdy by bylo rozhodnuto o jeho nuceném opuštění České republiky. Tuto újmu spatřoval zejména v narušení rodinného života, který vede se svou partnerkou X, se kterou žije ve společné domácnosti již třináct let.
6. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalované i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně zabývala přiměřeností dopadů rozhodnutí do žalobcova života, a to v kontextu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71, by zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu. V přezkoumávaném případě však žalobci nebyl další pobyt na území České republiky zakázán a může zde nadále pobývat na základě bezvízového styku s Ukrajinou, popřípadě může podat novou žádost o pobytové oprávnění. K námitce negativního vlivu do finanční sféry žalobce žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 9. 10. 2018, č. j. 48 A 64/2016-51, s tím, že ekonomické dopady je možné za nepříznivý dopad do soukromého či rodinného života cizince označit jen zcela výjimečně. Tato skutečnost však nebyla v žalobcově případě nijak prokázána.
8. Žalovaná dále nesouhlasila s tvrzením, že by bylo zasaženo do žalobcova práva na soudní ochranu. Ten totiž proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně prostřednictvím advokáta brojil zcela správně odvoláním. Ne každá vada způsobuje nezákonnost rozhodnutí a pochybení správního orgánu I. stupně spočívající v nesprávném poučení nebylo vadou, pro kterou by mělo být prvostupňové rozhodnutí zrušeno. Žalovaná zároveň poukázala na

zásadu jednotnosti řízení, dle které, byla-li vada v odvolacím řízení zhojena, netrpí správní řízení jako celek vadou, která by způsobovala jeho nezákonnost.

9. Žalovaná navrhovala, aby soud podanou žalobu v celém rozsahu zamítl s tím, že náhradu nákladů řízení neuplatňuje.

IV. Zjištění ze správního spisu

10. Žalobce podal správnímu orgánu I. stupně dne 20. 7. 2020 žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky ve formě zaměstnanecké karty. Z výpisu z evidence rejstříku testů správní orgán I. stupně zjistil, že byl žalobce dne 29. 8. 2020 pravomocně odsouzen v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 5 T 108/2019 trestním příkazem Okresního soudu v Liberci za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na dobu 3 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, tj. do 28. 2. 2021, a dále byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na 18 měsíců.
11. Správní orgán I. stupně dne 9. 11. 2020 s odkazem na § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, zamítl žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a dobu její platnosti neprodloužil. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že povolení k pobytu nebylo prodlouženo z důvodu spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Odkázal na § 13 odst. 2 trestního zákoníku, dle něhož je k odpovědnosti za spáchání trestného činu nezbytné zavinění ve formě úmyslu.
12. Dne 26. 11. 2020 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které po výzvě doplnil. V odvolání namítal obdobné skutečnosti jako v podané žalobě.
13. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že jednání, kterého se žalobce dopustil, jednoznačně naplňuje předpoklady pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 5. 2020, č. j. 11 A 12/2020-36, uvedla, že není ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří její právní řád nerespektují. Způsob posouzení trestné činnosti žalobce byl dle žalované zcela v kompetenci příslušného trestního soudu. K námitce týkající se neposouzení společenské škodlivosti a rodinné situace žalobce žalovaná s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, uvedla, že žalobce během správního řízení netvrdil, že by odvoláním napadené rozhodnutí jakkoli zasahovalo do jeho rodinného života. Proto tento zásah nemohl správní orgán I. stupně posuzovat. Uvedla rovněž, že přestože zákon v projednávaném případě správním orgánům neukládá posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do života účastníka řízení ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, lze takovou povinnost dovodit z čl. 8 Úmluvy. Zopakovala však, že žalobce takové

skutečnosti netvrdil a žalovaná jejich existenci nezjistila ani z cizineckého informačního systému. Žalobce v České republice pobývá od roku 2018, celá jeho rodina však žije v zemi původu žalobce. Ze strany žalobce nebyly tvrzeny žádné významnější ekonomické vazby vztahující se k území České republiky, žalované není známa ani žádná překážka, která by žalobci bránila ve vycestování. Důsledkem odvoláním napadeného rozhodnutí pro žalobce bude pouze ztráta možnosti pracovat na území České republiky. Žalovaná dále konstatovala, že jednání žalobce vykazuje vysokou intenzitu nebezpečnosti, když při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu mohl ohrozit život a zdraví dalších osob, čímž ohrozil nejvyšší zákonem chráněné zájmy. Žalovaná proto dospěla k závěru, že v posuzovaném případě zjevně převažuje zájem na ochranu veřejného zájmu nad soukromým zájmem žalobce. Žalovaná neshledala důvody pro spuštění extrateritoriálního účinku Úmluvy, neboť ze strany žalobce nebyly tvrzeny žádné skutečnosti, ze kterých by vyplýval takový zásah do jeho soukromého a rodinného života, který by způsobil nepřiměřenost dopadů rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Na podporu své argumentace odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 5 Azs 194/2017-22, ze dne 12. 5. 2020, č. j. 5 Azs 373/2019-44, ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, a ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37. Žalovaná dala žalobci za pravdu ohledně námitek týkající se nesprávného poučení. Uvedla nicméně, že tato vada nemá vliv na zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Odvolání žalobce proto zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
15. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalované, kterými byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a doba její platnosti nebyla prodloužena podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Sporná otázka v nyní projednávané věci spočívá v tom, zda se správní orgány dostatečně zabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného a soukromého života žalobce.
16. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).* Podle § 44e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37.*
17. Podle § 37 odst. 1. písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*

18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Podle odst. 3 uvedeného ustanovení *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
19. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.* Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
20. Soud se nejprve zabýval námitkou týkající se povinnosti správních orgánů posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kterého se žalobce dovolává, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zejména zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. U kterých rozhodnutí je tak správní orgán povinen učinit, je třeba zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž tuto povinnost nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Typicky se posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců podle § 174a odst. 3 výslovně stanoví, tj. například v případě rozhodování podle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2, § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí.
21. Z obsahu správního spisu a mezi stranami není sporné, že byl žalobce dne 29. 8. 2020 pravomocně odsouzen v trestním řízení vedeném pod sp. zn. 5 T 108/2019 trestním příkazem Okresního soudu v Liberci za úmyslný trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. V důsledku uvedeného odsouzení byly splněny podmínky pro použití § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
22. I přesto, že zákon o pobytu cizinců nestanoví v takovém případě povinnost zabývat se přiměřeností dopadů podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nezabývá to podle stávající judikatury správních soudů správní orgány povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy. Dle zdejšího soudu žalovaná této své povinnosti plně dostála. V podrobnostech soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí k této otázce, konkrétně str. 7 a 8.
23. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015-26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017-28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že

„břemeno tvrzení a důkazní o vylíčení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“

24. V tomto ohledu lze uvést zejména to, že žalobce žádnou konkrétní osobu, vůči níž by se o takový zásah mělo jednat, nezmiňoval. Ani v řízení nebyla žádná taková osoba zjištěna. Žalobce neuvedl žádného rodinného příslušníka, který by měl žít na území České republiky. Ani v odvolacím řízení žádnou konkrétní osobu či jinou konkrétní vazbu, pro kterou by bylo možno dovozovat nepřiměřenost zásahu, nezmínil. Až v žalobě žalobce poukazoval na existenci družského vztahu na území České republiky, v tomto ohledu však svá tvrzení nijak nekonkretizoval ani nedoložil. V tom tkví zásadní odlišnost od věci řešené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Azs 192/2019, kdy byl posuzován případ cizince, který měl na území České republiky manželku a dceru s trvalým pobytem, navíc byla jeho žádost posuzována v režimu § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, který obsahuje požadavek na posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života dle § 174a odst. 1 téhož zákona.
25. Krajský soud dále zdůrazňuje, že v daném případě se nejednalo o situaci, kdy má cizinec opustit území České republiky a navrátit se do domovské země (jako je tomu např. u vyhoštění), ale o situaci, kdy cizinec žádá o prodloužení zaměstnanecké karty. Jinými slovy, v dané věci se nejednalo o řízení ve věci vyhoštění, či v jiné věci, které by mělo za následek ukončení pobytu na území České republiky, ale o řízení ve věci zaměstnanecké karty. Optikou toho je pak třeba nahlížet i na argumentaci žalobce dovozující nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života.
26. Důvodná není ani námitka žalobce týkající se naměřených hodnot alkoholu v krvi a dechu žalobce. Správnímu soudu, stejně tak jako správním orgánům, nepřísluší rozporovat závěry pravomocných rozhodnutí trestních soudů. Trestní řízení je skončeno a spekulace o tom, jak mohlo dopadnout, kdyby žalobce proti trestnímu příkazu podal odpor, jsou bezpředmětné. Správní orgány, resp. zdejší soud mohou ve svých úvahách vycházet výhradně ze závěrů pravomocných rozhodnutí a nikoli z hypotetických úvah.
27. K námitce týkající se nesprávného poučení správním orgánem I. stupně soud konstatuje, že správní řízení vedené v prvním a druhém stupni tvoří jeden celek. Jelikož byla vada spočívající v chybném poučení správním orgánem I. stupně zhojena v řízení odvolacím, netrpí správní řízení jako celek vadou, která by způsobovala jeho nezákonnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2004, č. j. 2 A 10/2002-269, ze dne 30. 11. 2010, č. j. 9 As 37/2010-217, nebo ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 186/2017-49). Nelze proto tvrdit, že by bylo vadné poučení napadeným rozhodnutím bez dalšího potvrzeno jako správné. Soud dále připomíná, že žalobce proti napadenému rozhodnutí v zákonné lhůtě podal opravný prostředek, v rámci odvolacího řízení byl řádně zastoupen zástupcem z řad advokátů. Z žalobní argumentace není zcela patrné, co mělo způsobit nemožnost účinné obrany v důsledku chybného poučení, případně jaká újma žalobci vznikla.

VI. Závěr a náklady řízení

28. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalované a presumovaného souhlasu žalobce.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. listopadu 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu